

Odůvodnění

I.

Podáním ze dne 9. prosince 2004, doručeným Ústavnímu soudu dne 16. prosince 2004, navrhl Okresní soud v Břeclavi dle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) zrušení § 21 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, a to v souvislosti s dosud neskončeným řízením o návrhu na vyslovení neplatnosti rozhodnutí výboru Honebního společenstva B., vedeného u tohoto soudu pod sp. zn. 9 C 931/2004. Navrhovatel poukazuje na § 22 odst. 8 zákona o myslivosti, dle něhož považuje-li člen honebního společenstva rozhodnutí valné hromady za nezákonné nebo odporující stanovám, může se do 15 dnů ode dne, kdy se o rozhodnutí dozvěděl, nejpozději však do 3 měsíců od konání valné hromady, domáhat, aby soud vyslovil neplatnost rozhodnutí valné hromady, jinak jeho právo zaniká. Napadené ustanovení § 21 odst. 2 zákona o myslivosti přitom umožňuje, aby rozhodování o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby, tedy rozhodování, které je ustanovením § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti svěřeno do působnosti valné hromady, bylo rozhodnutím valné hromady přeneseno na honební výbor. Pokud tedy o způsobu využití honitby rozhoduje valná hromada, může se člen honebního společenstva domáhat vyslovení neplatnosti tohoto rozhodnutí. Deleguje-li však valná hromada svoji pravomoc na výbor honebního společenstva, není zde zákonem daná možnost domáhat se vyslovení neplatnosti i rozhodnutí výboru honebního společenstva. Navrhovatel se proto domnívá, že tímto může většina valné hromady, která rozhodne o přenesení své působnosti na výbor, upřít svým členům možnost napadnout rozhodnutí výboru. Delegování pravomoci je přitom dle jeho názoru zákonem výslovně stanoveno a samo o sobě není ani nezákonné ani v rozporu se stanovami. Z uvedených důvodů se domnívá, že opomněl-li zákonodárce umožnit členu honebního společenstva napadnout u soudu i rozhodnutí honebního výboru, je porušením práv jakéhokoliv členu honebního společenstva přenést některá rozhodnutí příslušející valné hromadě společenstva na honební výbor. Napadené ustanovení považuje za rozporné s čl. 10 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a navrhuje jeho zrušení.

II.

Ústavní soud v souladu s § 69 zákona o Ústavním soudu zaslal návrh na zahájení řízení účastníkům řízení – Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu České republiky a vyžádal si i stanovisko Ministerstva zemědělství.

Ve vyjádření Poslanecké sněmovny je úvodem rekapitulován obsah návrhu na zrušení napadeného zákonného ustanovení a následně i zákonodárný proces vedoucí k přijetí tohoto ustanovení. Přijaté pozměňovací návrhy se napadeného ustanovení nedotkly. Dle zákonodárského sboru byl zákon o myslivosti schválen po řádně provedeném normotvorném procesu, přičemž Poslanecká sněmovna jednala v přesvědčení, že zákon je v souladu s Ústavou České republiky (dále jen „Ústava“) a Listinou.

Výklad navrhovatele, pokud se týká práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (čl. 10 odst. 2 Listiny), lze dle Poslanecké sněmovny považovat za velmi restriktivní a především výhodný pouze pro jednotlivce. Honební společenstvo je občanským sdružením existujícím podle příslušných předpisů a je založeno na demokratických principech umožňujících uplatňovat jeho členům podle zákona o sdružování občanů a stanov sdružení jejich práva. Delegování pravomoci valné hromady na honební výbor nepovažuje Poslanecká sněmovna za nezákonné nebo v rozporu se stanovami; je jen druhou možností danou na výběr honebnímu společenstvu, aby jeho činnost při rozhodování o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby, byla efektivní. Člen honebního společenstva však může rozhodnutí honebního výboru projednat na valné hromadě honebního společenstva. Bude-li považovat její rozhodnutí za nezákonné nebo odporující stanovám, může se v souladu s § 22 odst. 8 zákona o myslivosti domáhat vyslovení neplatnosti rozhodnutí valné hromady společenstva stanoveným postupem u nezávislého a nestranného soudu podle čl. 36 Listiny. Pro úplnost pak Poslanecká sněmovna uvedla, že stejný princip byl uplatněn již v zákoně č. 225/1947 Sb., o myslivosti, a to v § 10 odst. 3.

Senát Parlamentu České republiky ve svém vyjádření rovněž rekapituloval průběh legislativního procesu před druhou komorou Parlamentu. Uvedl, že problematika soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v rámci honebního společenstva byla v orgánech Senátu předmětem diskuse především ve výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí. Výsledkem diskuse byl pozměňovací návrh uvedeného výboru doporučující plénu Senátu doplnit ustanovení § 22 odst. 8 zákona o myslivosti o oprávnění členů honebního společenstva domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí přijatých členy honebního společenstva mimo valnou hromadu (§ 22 odst. 7 zákona o myslivosti), který Senát schválil. K napadenému ustanovení § 21 odst. 2 v kontextu s ustanovením § 22 odst. 8 zákona o myslivosti nebyly vznášeny ústavní námítky, a proto Senát v tomto směru neschválil žádné pozměňovací návrhy.

Dle vyjádření Senátu je jistě pravda, že pokud by zákon o myslivosti explicitně stanovil oprávnění členů honebního společenstva domáhat se, aby soud vyslovil neplatnost rozhodnutí honebního výboru o způsobu využití společenstevní honitby, nevznikly by žádné pochybnosti o omezení práv těchto osob, včetně pochybností o ústavnosti napadeného ustanovení. Avšak i v případě absence takové úpravy se nelze s názorem navrhovatele ztotožnit. Rozhodování honebního výboru o způsobu využití společenstevní honitby podle § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti lze dle názoru Senátu považovat za rozhodování, které honební výbor vykonává nikoliv v rámci své vlastní působnosti, ale v rámci působnosti valné hromady, která tuto působnost na něj dočasně přenesla. Zákon o myslivosti valné hromadě nijak nebrání kdykoli své rozhodnutí o přenesení působnosti zrušit a vykonávat tuto působnost opětovně v rámci vlastního rozhodování. Pokud lze interpretací dovodit, že rozhodování honebního výboru v rámci působnosti na něj přenesené je vlastně dočasným výkonem působnosti valné hromady, není důvodu, proč zároveň analogicky nedovodit, že i na rozhodnutí honebního výboru vydaná v rámci této působnosti se vztahuje úprava § 22 odst. 8 zákona o myslivosti. Lze-li práva ve prospěch členů honebního společenstva vyložit pomocí ústavně konformní interpretace, nejví se Senátu návrh důvodným.

Mimo to Senát připomenul, že navrhovatel v souvislosti s návrhem na zrušení § 21 odst. 2 zákona o myslivosti opomněl navrhnout ke zrušení též odkaz na toto ustanovení obsažený v ustanovení § 22 odst. 5 zákona o myslivosti.

Ministr zemědělství se dopisem ze dne 2. června 2005 k návrhu na zrušení napadeného ustanovení přiklonil, ztotožňuje se s argumenty navrhovatele.

III.

Ústavní soud se v souladu s § 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu zabýval otázkou, zda zákon, u kterého je namítána protiústavnost napadeného ustanovení, byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

Jedná se o zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (zákon č. 320/2002 Sb., zákona č. 59/2003 Sb. a zákona č. 444/2005 Sb.). V tomto směru z příslušných sněmovních tisků, těsnopiseckých zpráv a údajů o průběhu hlasování Ústavní soud zjistil, že Poslanecká sněmovna schválila návrh zákona na své řádné schůzi dne 21. září 2001, Senát návrh projednal na své schůzi dne 26. října 2001 a vrátil jej Poslanecké sněmovně s pozměňovacími návrhy dne 30. října 2001. Návrh zákona ve znění schváleném Senátem Poslanecká sněmovna přijala na své schůzi dne 27. listopadu 2001. Po podpisu prezidentem republiky a předsedou vlády byl zákon vyhlášen ve Sbírce zákonů v částce 168 pod číslem 449/2001 Sb. Předmětný zákon tak byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem. Přijaté novely zákona se napadeného ustanovení nijak nedotkly, proto se jimi Ústavní soud nezabýval.

IV.

Po tomto zjištění přistoupil Ústavní soud k posouzení obsahu napadeného ustanovení zákona z hlediska jeho souladu s ústavním pořádkem České republiky [čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy].

Celé ustanovení, jehož část navrhovatel napadá, zní:

„§ 21

Valná hromada honebního společenstva

(1) Do působnosti valné hromady náleží

- a) volba a odvolání honebního starosty, který je zároveň předsedou honebního výboru, honebního místostarosty a dalších členů honebního výboru,
- b) schvalovat návrhy honebního starosty nebo honebního výboru o finančním hospodaření a o použití čistého výtěžku,
- c) rozhodovat o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby,
- d) rozhodnutí o změně stanov,
- e) rozhodnutí o přijetí vlastníka honebních pozemků přičleněných k honitbě za člena honebního společenstva,
- f) rozhodnutí o dalších otázkách, stanoví-li tak tento zákon nebo vyhradí-li si to valná hromada.

(2) Valná hromada může přenést působnost podle odstavce 1 písm. c) na honební výbor.“

Příčemž navrhovatel požaduje zrušení odstavce 2 citovaného ustanovení: „Valná hromada může přenést působnost podle odstavce 1 písm. c) na honební výbor.“.

Návrh na zrušení napadeného ustanovení je odůvodněn pouze jednou námitkou: přenesením působnosti valné hromady honebního společenstva, vůči jejímuž rozhodnutí může člen společenstva brojit u soudu, na honební výbor, jehož rozhodnutí u soudu napadnutelné není, může honební společenstvo svou většinou upřít členu právo napadnout rozhodnutí valné hromady týkající se způsobu využití honitby, eventuálně dispozice s ní. V tomto postupu navrhovatel spatřuje porušení čl. 10 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny.

S tímto názorem se Ústavní soud neztotožňuje.

Ústavní soud připomíná, že článkem 10 Listiny je chráněno právo na ochranu soukromého a rodinného života, čímž lze především rozumět soukromí člověka, do něhož nelze bez souhlasu dotčeného nebo bez výslovného ustanovení zákona zasahovat. Tímto soukromím se rozumí zejména nedotknutelnost rodiny a rodinného soužití, nedotknutelnost obydlí, ochrana listovního nebo profesního tajemství. Dle jeho odstavce 2 má každý právo na to, aby nebylo do jeho soukromého a rodinného života zasahováno, tedy že stát poskytne osobě záruky za ochranu jejích práv.

Ústavní soud se charakterem práva myslivosti a jeho zákonné úpravy již zabýval, a to v nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/03 (pozn. red.: vyhlášen pod č. 49/2007 Sb.), kdy konstatoval, že jeho podstatou je ochrana zvěře, jakož i ochrana myslivosti jako národního kulturního dědictví. Myslivost tak je zákonnou úpravou definována jako vztah k volně žijící zvěři, jež tvoří součást ekosystému, a její výkon je vázán na schválené území honitby.

Výkon práva myslivosti, resp. účast ve sdružení, které má za cíl výkon práv a povinností s myslivostí spojených, se však z hlediska ústavněprávního dalece vymyká tomu, co lze souhrnně označit jako soukromí. Byť zákonná regulace nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, nýbrž jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody, je zde aspekt zájmovosti v konstrukci úpravy honebního společenstva zřejmý, jeho členská základna je budována na bázi dobrovolnosti s možností libovolného ukončení členství, je tedy na ně možné nahlížet jako na zájmovou činnost jednotlivce – je společenskou aktivitou aprobovanou státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – zvěře.

V posuzovaném případě se zřejmě navrhovatel domnívá, že zásahem do práva na ochranu soukromí je právě neposkytnutí ochrany zájmům jednotlivce v rámci sdružení (honebního společenstva), jehož je členem. Pokud tomu tak skutečně je, pak lze považovat názor navrhovatele v tomto ohledu za nad míru akceptovatelnou zužující a dávající přednost absolutní ochraně zájmů jednotlivce před zájmy sdružení jako takového. Skutečnost, že určitá osoba svůj zájem dobrovolně uplatňuje v rámci sdružení osob se stejným, konkrétním zájmem, jímž je výkon práva myslivosti a s ním spojené povinnosti k ochraně zvěře, přičemž samotným vstupem do takového sdružení nebo společenstva akceptuje, že tento zájem bude prosazován společenstvem jako celkem, který bude jménem svých členů vystupovat jednotně, o zásahu do práva na soukromí nesvědčí. Nesvědčí mu ani tehdy, jestliže je společenstvo organizováno tak, že o jeho záležitostech rozhoduje vůle většiny, případně i kvalifikované většiny jeho členů, neboť principem sdružovacího práva je právě možnost prosazovat zájmy jednotlivců společně, jako jeden celek. Má-li přitom tento celek alespoň základní vnitřní mechanismy odpovídající demokratickým principům, které ostatně jsou vesměs utvářeny na principu rozhodování podle vůle většiny, nelze o porušení práva na ochranu soukromí v rovině obecné hovořit. Dát přitom absolutní přednost zájmu jednotlivce před demokraticky vyjádřeným zájmem většiny v tomto celku by naopak odporovalo principu, na němž je shromažďovací právo založeno. Navíc právo myslivosti není možné považovat za osobnostní právo jedince, jde o právo konstruované a regulované veřejným právem pro ochranu určité části životního prostředí, která není závislá na osobnosti nebo aktivitě konkrétního člověka. Proto se Ústavní soud domnívá, že napadené ustanovení není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny.

Pokud jde o namítané porušení čl. 36 odst. 1 Listiny, je předně třeba uvést, že honební společenstvo je zájmovým sdružením, založeným sice podle zvláštního zákona, jímž je zákon o myslivosti, a tímto zákonem regulované, tedy regulací obecného zákona o sdružování (zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů) nepodléhá, stále je především výrazem ústavně garantovaného práva každého svobodně se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích ve smyslu čl. 20 odst. 1 Listiny, jsou-li tyto společnosti, spolky nebo sdružení založeny na demokratických zásadách. Jedním ze základních principů, na nichž je jakékoliv sdružení založeno, je princip samosprávy takového sdružení, tedy princip, dle něhož sdružení má oprávnění organizovat si vlastní rozhodování a dění uvnitř sdružení svébytně, přičemž toto oprávnění je zpravidla částečně regulováno z důvodu veřejného zájmu zákonem ve smyslu čl. 20 odst. 3 Listiny tam, kde je to ze strany státu po-

važováno za nezbytné z důvodů Listinou stanovených (bezpečnost státu, ochrana veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo ochrana práv a svobod druhých).

I honební společenstvo je takovým zájmovým sdružením sui generis, založeným podle zvláštního zákona za účelem efektivního výkonu práva myslivosti, který je tímto zákonem chráněn. Tomu odpovídají i základní zákonem stanovené principy, na nichž je založeno, včetně oprávnění regulovat si své vnitřní záležitosti při respektování zákonného rámce samostatně, bez ingerence státu. Tato volnost a zároveň regulace je promítnuta do povinnosti honebního společenstva vytvořit a schválit stanovy společenstva, které jsou předkládány k jeho registraci, a v zakotvení minimálního povinného obsahu těchto stanov. Přestože zákon stanoví základní rámec vnitřní organizace honebního společenstva a vymezuje nezbytné pravomoci jeho orgánů, právě na stanovách stále ponechává podrobnou organizaci společenstva v rámcové úpravě zákonem stanovené.

Honební společenstvo je právnickou osobou založenou podle zákona o myslivosti, jejímiž členy mohou být pouze vlastníci nebo spoluvlastníci souvislých honebních pozemků, jejichž výměra v součtu dosahuje výměry požadované zákonem pro vznik společenstevní honitby [soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona – § 2 písm. i) zákona o myslivosti] a která zajišťuje sama výkon práva myslivosti, anebo společenstevní honitbu pronajme podle tohoto zákona [§ 19 odst. 1 písm. a) a b) zákona o myslivosti], přičemž samotné právo myslivosti zákon definuje jako souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků [§ 2 písm. h) zákona o myslivosti]. Základním rozhodovacím orgánem honebního společenstva je dle § 21 zákona o myslivosti valná hromada honebního společenstva, jíž náleží rozhodovat o organizačních otázkách společenstva, jakož i o výkonu samotného práva myslivosti a podmínkách, za nichž je vykonáváno. Valná hromada však nevystupuje jménem společenstva navenek a v současné úpravě zákona je orgánem, který se neschází v pravidelných ani krátkých intervalech (dle § 22 odst. 1 zákona o myslivosti svolává valnou hromadu honební starosta zpravidla jednou ročně), nýbrž pouze podle potřeby. Předpokladem jejího svolání je zákonem stanovený mechanismus, předvídající nejen to, že se členové společenstva o konání valné hromady s předstihem dozví, nýbrž i to, že její svolání mohou vyvolat (§ 22 odst. 1 zákona o myslivosti) a že budou mít dostatečnou, dle zákona patnáctidenní lhůtu na přípravu na program valné hromady, který je stanoveným způsobem členům oznamován (viz § 22 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti). I když zákon připouští, aby valná hromada o věci rozhodovala per rollam (§ 22 odst. 7 zákona o myslivosti), tedy aniž by byla fyzicky svolána, i tento proces vyžaduje jistou časovou rezervu a přípravu. Ve všech honebních společenstvech pak dále existuje další orgán, jímž je honební starosta. Dle § 23 odst. 1 a 4 zastupuje honební společenstvo navenek, jakož i obstarává všechny záležitosti honebního společenstva, pokud nejsou vyhrazeny valné hromadě; je přitom povinen řídit se pokyny valné hromady, pokud jsou v souladu s právními předpisy a stanovami.

Ústavní soud nemá pochybnosti o tom, že zde, jako je tomu i u jiných právnických osob, bez ohledu na právní úpravu, dle níž jsou zakládány (zákon o sdružování občanů, občanský zákoník, obchodní zákoník nebo jiný předpis), pro vnitřní správu každé právnické osoby, jejíž základní orgán není dostatečně pružný k rozhodování, vzniká i pro honební společenstvo, které má větší počet členů, potřeba existence jiného orgánu, jehož rozhodování by bylo flexibilnější, a přesto odpovídalo většinovému názoru členů společenstva, přičemž tento požadavek honební starosta jako jednočlenný orgán nespĺňuje. Zákon proto konstruuje povinnost pro honební společenstva, která mají více než 10 členů, vytvořit tzv. honební výbor (§ 24 zákona o myslivosti). Z ustanovení § 24 zákona o myslivosti je přitom zřejmé, že skutečně do jisté míry supluje rozhodování valné hromady o věcech společenstva (pro jeho svolávání přitom platí ustanovení o svolávání valné hromady obdobně), přestože honební výbor vykonává v záležitostech společenstva tzv. zbytkovou pravomoc, která jinak náleží honebnímu starostovi, jenž výboru předsedá, a to s výjimkou jediné – zastupování honebního společenstva navenek. Honební výbor je tak výkonným orgánem společenstev, která mají větší členskou základnu a kde k jejich vnitřní správě nepostačí jeden představitel – honební starosta – a rozhodování valné hromady by bylo nepružné a pro správu společenstva nepostačující. Honební výbor je přitom volen z řad členů

společenstva na valné hromadě společenstva, přičemž k jeho zvolení (shodně jako ke zvolení honebního starosty) je zapotřebí souhlasu tří čtvrtin přítomných členů společenstva. Tříčtvrtinové kvorum je nezbytné i pro samotné rozhodnutí o přenesení působnosti valné hromady podle napadeného odstavce 2 ustanovení § 21 zákona o myslivosti. V obou případech, tedy jak ke zvolení honebního výboru, tak k delegaci jeho pravomoci podle odstavce 2 mohou stanovy určit vyšší počet hlasů potřebných k rozhodnutí.

Další podrobnosti zákon neupravuje, čímž ponechává na vůli honebního společenstva, zda v rámci své vnitřní organizace nastaví další kontrolní mechanismy, než stanoví zákon, například v podobě vyššího kvora pro rozhodnutí valné hromady o delegaci její pravomoci, podmínky, za nichž k takovému rozhodnutí může dojít, nebo podmínky, za nichž honební výbor smí delegovanou pravomoc vykonávat, včetně případné možnosti napadnout jeho rozhodnutí před valnou hromadou. Vůle honebního společenstva je v tomto ohledu autonomní, podřízená pouze rámcové úpravě dle zákona o myslivosti, od níž se nelze odchýlit, což však neznamená, že by v rámci stanov tato úprava nemohla být dotvořena podle potřeb a velikosti konkrétního společenstva.

Samotný přenos pravomoci valné hromady na honební výbor podle napadeného ustanovení má, jak bylo uvedeno výše, význam ryze praktický. Neznamená to tedy, že by vyslovením většinové vůle valné hromady docházelo k zániku zákonem konstruovaného opravného prostředku proti jejímu rozhodnutí, včetně rozhodnutí podle § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, tedy rozhodnutí o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby. Toto rozhodnutí lze nadále považovat za rozhodnutí v kompetenci vrcholného orgánu honebního společenstva, valné hromady, byť je právě z rozhodnutí tohoto orgánu vykonává v konkrétním případě jiný orgán honebního společenstva. Došlo-li tak z rozhodnutí valné hromady honebního společenstva k přenesení její působnosti na jiný orgán společenstva – honební výbor společenstva, dochází přenosem pravomoci rozhodovat i k přenosu opravného prostředku, neboť vůči rozhodování valné hromady je založena zákonná ochrana v podobě opravného prostředku k soudu, odpovídající nejen charakteru rozhodovacího orgánu, nýbrž i závažnosti jeho rozhodování pro honební společenstvo jako celek. Tato zákonná ochrana pak dočasným přenesením působnosti na jiný vnitřní orgán společenstva, aniž by charakter rozhodnutí jakkoliv pozbyl své závažnosti pro společenstvo, nemizí.

Byť zákon o myslivosti explicitně opravný prostředek proti rozhodnutí honebního výboru neupravuje, právě s ohledem na charakter rozhodování podle odstavce 1 písm. c) § 21 zákona o myslivosti, jeho závažnost a povahu přenosu kompetencí valné hromady na honební výbor v tomto rozhodování dává možnost ústavně konformního výkladu, dle něhož dochází-li k rozhodování podle odstavce 1 písm. c) ustanovení § 21 zákona o myslivosti, je proti takovému rozhodnutí konstruován zákonem opravný prostředek k soudu, a to bez ohledu na to, zda toto rozhodnutí bylo učiněno valnou hromadou honebního společenstva či zda svou působnost k tomuto rozhodování (o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby) přenesla valná hromada na honební výbor a toto rozhodnutí učinil honební výbor. Důvodem vyslovení neplatnosti soudem však nadále zůstává pouze nezákonnost rozhodnutí nebo jeho rozpor se stanovami, vyslovení neplatnosti z jiného důvodu zákon neumožňuje.

Přitom právě předmět pravomoci, která může být na honební výbor delegována podle písmene c) § 21 odst. 1 zákona o myslivosti, je pro takový závěr rozhodující. Rozhodování o způsobu využití honitby je, pomineme-li rozhodování o vnitřních věcech společenstva (tj. přijímání stanov a volba členů honebního výboru a volba honebního starosty), esenciální náplní života honebního společenstva. Členská základna je dle zákona o myslivosti tvořena pouze vlastníky nebo spoluvlastníky honebních pozemků, jejichž výměra umožňuje vznik spole-

členství honitby (§ 19 odst. 1 zákona o myslivosti) a honební společenstvo je vytvářeno za účelem uznání honitby, následně výkonu práva myslivosti v ní nebo pronájmu společenství honitby. Spravuje-li honební společenstvo honitbu samo, je povinno činit veškerá opatření, která mu ukládá zákon o myslivosti k zachování druhu zvěře (§ 4 zákona o myslivosti), k ochraně myslivosti (§ 8 zákona o myslivosti), a dbát povinností uživatele honitby (§ 11 zákona o myslivosti). Taková činnost odpovídá i termínu použitému v § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, tedy jde o způsob využití honitby, obsahuje v sobě však celou řadu faktických úkonů směřujících ke splnění zákonných povinností, mnohdy majících i podobu okamžitého nebo rychlého zásahu (péče o zraněnou zvěř, záchranné chovy, opatření k záchraně zvěře, příkrmování zvěře apod.). Byť je v tomto honební společenstvo i jeho výbor vázán, nejde-li o nouzová opatření, plánem mysliveckého hospodaření, tento plán jej váže pouze rámcově a v dalším musí být užívání honitby a rozhodování o způsobu jejího užívání pružné a přizpůsobitelné okolnostem, což není vždy při rozhodování valné hromady honebního společenstva představitelné. Shodně ani jednání o nájmu honitby a uzavírání smlouvy o nájmu honitby však nepovažuje Ústavní soud za natolik závažné, že by o něm bez dalšího mohla rozhodovat jen valná hromada společenstva, nýbrž i zde musí být při jednání o podobě smlouvy, jejích dodatcích, případně o podmínkách jejího ukončení nebo vypovězení jistá pružnost a přizpůsobivost situaci, která je dána honebnímu výboru jako menší skupině osob (dle zákona o myslivosti je maximálně šestičlenný, počet členů však určují stanovy). Uzavření a vypovězení smlouvy pak zákon reguluje některými podmínkami (§ 32 a 33 zákona o myslivosti), přičemž umožňuje, aby valná hromada při rozhodování o delegaci svých pravomocí v tomto směru honební výbor vázala podmínkami dalšími, jejichž nedodržení může mít za následek odejmutí pravomoci.

Člen honebního společenstva tak má nadále, při zachování všech demokratických principů, dostatek možností k uplatnění ochrany svého zájmu a svých práv. Z uvedeného však je mimo jiné zřejmé i to, že nikoliv každé rozhodnutí vnitřních orgánů právnické osoby, ať již jde o sdružení či jinou její formu, jehož předmětem je přenos kompetencí na jiný z orgánů této osoby, znamená automaticky i přenos opravného prostředku proti rozhodnutí tohoto orgánu, je-li zákonem konstruován. Taková možnost výkladu je možná právě a pouze tam, kde z hlediska charakteru přenesené kompetence je možné dovozovat, že jde o přenos z vrcholného orgánu této osoby na orgán funkčně tomuto vrcholnému podřízený (volbou, ustavením nebo jmenováním), a zároveň že se jedná o přenos rozhodovací kompetence vrcholnému orgánu zákonem jedinečně přiznávané a natolik důležité, že takové rozhodnutí má zásadní a nepopíratelný vliv na organizaci, zásadní předmět hospodaření a fungování právnické osoby jako celku nebo všech jejích členů na dlouhou dobu do budoucna, analogicky jako je tomu u rozhodování o využití honitby, tedy jediného předmětu fungování honebního společenstva.

Ústavní soud tedy má za to, že napadené ustanovení není v rozporu ani s čl. 36 odst. 1 Listiny.

Na základě těchto úvah dospěl Ústavní soud k závěru, že není důvod pro vyhovění návrhu na zrušení § 21 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, a proto jej zamítl.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.